

Teatri repertuaaris:

"ISAND SEGUINI KITSEKE"

P. Mäeotsa nukunäidend 3 vaatuses.

"VIHAVAENLASED"

U. Leiese nukunäidend 3 vaatuses.

"MÖMMIK"

O. Liigandi nukupantomiiim 2 vaatuses.

"NÖGESED JA KAPSAD"

U. Leiese nukunäidend 3 vaatuses.

"PÖIAL-LIISI JA PÄÄSUKE"

A. Brušteini nukunäidend 2 vaatuses.

"MAAILMARÄNDUR BURATINO"

U. Leiese nukunäidend 3 vaatuses.

"NILS HOLGERSSON"

R. Aguri nukunäidend S. Lagerlöfi ainetel.

"NUPUMEEES ATI"

E. Kuusi nukunäidend 3 vaatuses.

"LOOMADE KONTSERT"

N. Gerneti nukunäidend 2 vaatuses.

"NELI MEISTRIT"

J. Kangilaski nukunäidend 2 vaatuses.

"VANA TOOMAS"

O. Liigandi nukunäidend 3 vaatuses.

"USKUMATU LUGU"

U. Leiese nukunäidend 3 vaatuses.

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

A - 107077

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

Noorukiea kännisel

Meie teater on nüüd 15-aastane. Oleme seega jõudnud välja lapsepõlvest ning astunud noorukiikka, mis omakorda asetab teatri õlgadele uusi suuremaid ülesandeid. Täna lapsepõlvele pilku tagasi heites näeme, et see on olnud keerukas, sündmusterohke, raske, kuid huvitav. Esimesed aastad - 1952-1953 - ilma oma majata. Proove tehti, kus juhtus, etendusid anti koolides ning ringreisidel, aina ringreisidel. 1955 saadi oma ruumid - Lai 1, kus teater asub tänaseni. Töö- ja otsinguterohked aastad, oma tee ja oma töö otsimise aastad ning mõnikord ka leidmised. Teatri arhiivis hakkavad meile näppu aukirjad 1958. aastast - Moskva Noorsoo- ja Nukuteatrite festivalilt, 1960. aastast - Ülemaailmselt Nukuteatrite festivalilt Bukarestis, 1962. aastast - Pioneeriorganisatsiooni 40. aastapäevale pühendatud lasteteatrite ülevaatuselt Moskvast. 1966. aastast Eesti Kunsti Dekaadilt Irkutskis, Baltimaade ja Valgevene NSV nukuteatrite festivalilt Tallinnas. Need olid meie lapsepõlve pühapäevad, pidulikud sündmused. Ent argipäev oli täis kibedat tööd, igakuiseid ringreise, hoolimata vihmast-tuisust, vabariigi kõikidesse rajoonidesse, sest meid kui vabariigi ainukest lasteteatrit ootab kogu eesti lastepere.

Täna, noorukiea kannisel, tahaks natuke juttu teha nendest inimestest, kes on koos teatriga läbi teinud kõik kasvuraskused, kes on temaga ühist sammu astunud kõik need 15 pikka aastat, mis on jäänud selja taha.

Ferdinand Veike

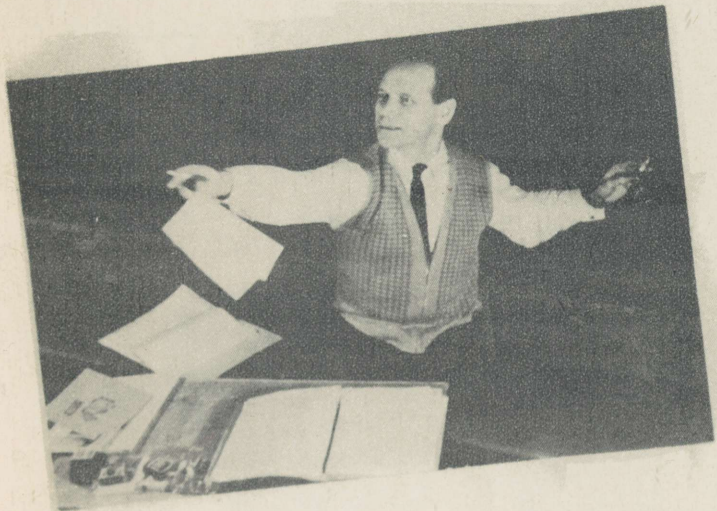
Lausa uskumatu, et sellest on möödunud juba 15 aastat, kui mul tuli seista valiku ees: kas nukud või suur lava. Olin lõpetanud teatriinstituudi, õppinud sõnakunsti, laulu ja tantsu, unistanud suurest lavast... Noorsooteatris töötades puutusin esmakordselt kokku marionett-nukkudega. See töö ei ahvatlenud mind eriti. Hoopis suurema õhinaga asusin õppima Kalevipoja osa samanimelises koreograafilises poemis teatris „Estonia“, kuhu minu endine õpetaja Helmi Tohvelman mind kutsus. Tantsisin Kalevipoega, mängisin mitmesuguseid osi Draamateatris, tegin nukulavastuste proove... Olin ülepeakaela sukeldunud töösse, kui äkki tuli otsustada, kas minna Nukuteatrisse peanäitejuhiks! Oli aasta 1952. Otsustasin nukude kasuks ja nüüd oleme juba 15 aastat koos mütanud.

Kas nukud on mulle rõõmu toonud? Muidugi on. Juba Draamateatris lavastasin nukkudega „Reinuvader Rebase“ ja see sai hea hinnangu. See oli esimene rõõm. Edasi tegi südame soojaks iga õnnestumine oma teatris - „Kaval-Ants ja Vanapagan“, „Hunt ja seitse kitsetalle“, „Talumatu Elevandipoeg“ jt. Loomingulist erksust tõid teatri kunstilised võidud - lavastused, samuti teatri noore kaadri kasvulava - stuudio.

Palju rõõmu on mulle valmistanud Buratino, kellega olen väga palju esinenud ja rännanud nii Nõukogude Liidus kui ka välismaal. Meil Buratinoga on palju häid sõpru kogu maailma nukkude hulgas.

ENSV teeneline kunstnik

F. Veike

F. Veike proovil

... ja estraadil.

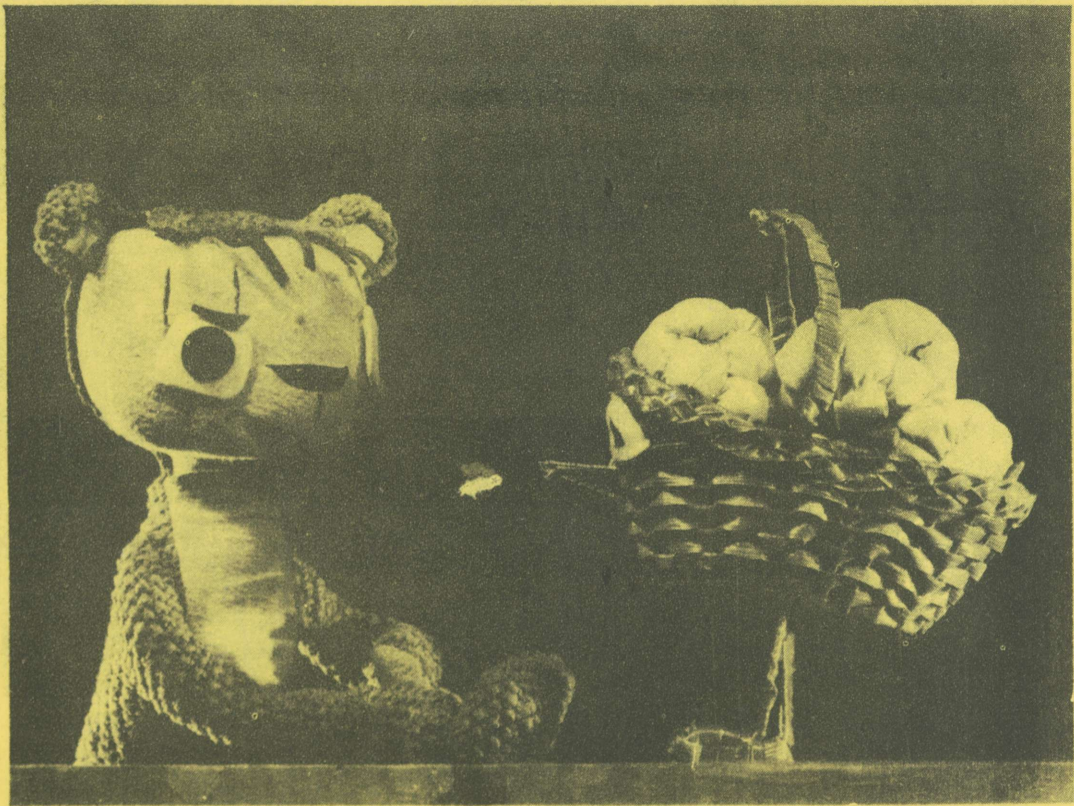
See, et Lost sai nukunäitleja, oli talle endalegi üllatuseks. Sest huvialasid oli nooruses palju - joonistamine, vehklemine, puunikerdus, arhitektuur, laulmine, näputöö...

Ent elu teeb uperpalle. Kui 1936.a. Draamastuudio teatris loodi nukutrupp, hakkas ka Lo Tui seal huvi pärast kaasa lööma - nukukude valmistajana, dekoratsioonide joonistajana, näidendite kirjutajana ja muidugi ka näitlejana - nukukpeos. Tema loodud nukukujud olid niivõrd elulised ja head, et 1952.a. langes vaekaus nukkude kasuks. Teater võitis Lo Tuiga palju. Haruldase hääle ning meisterliku nukuliigutamise suuarepärase karakternäitlejana on ta meie lastele andnud 15 aasta jooksul terve galerii toredaid nukukujusid. Meenutagem siin kas või pisikest malbet pardikest Tutt-pütti samanimelisest lavastusest või karjäärihimulist inuskoid Siga-hoiukarpi „Nukkude linnast“, jõhkrat südametut Pärdikut „Pär-dikust ja Kastanipoisist“, kahekeelset Kassiema „Vihavaenlastest“, heatahtlikku Pääsukest „Pöial-Liisist ja Pääsukesest“. Kõik need ja küllap vist toatäis teisigi on jätnud pisikeste teatrisõprade hinge kustumatu elamuse.

1965.a. omistati Lo Tuile ENSV teenelise kunstniku aunimetus.

Lo Tui

Steen
lavastusest "Mõmmik".

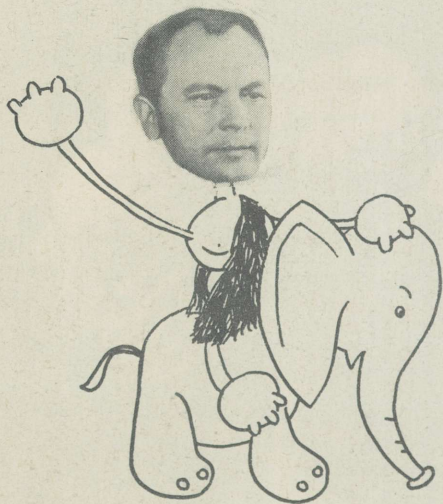
Raivo Kuremaa

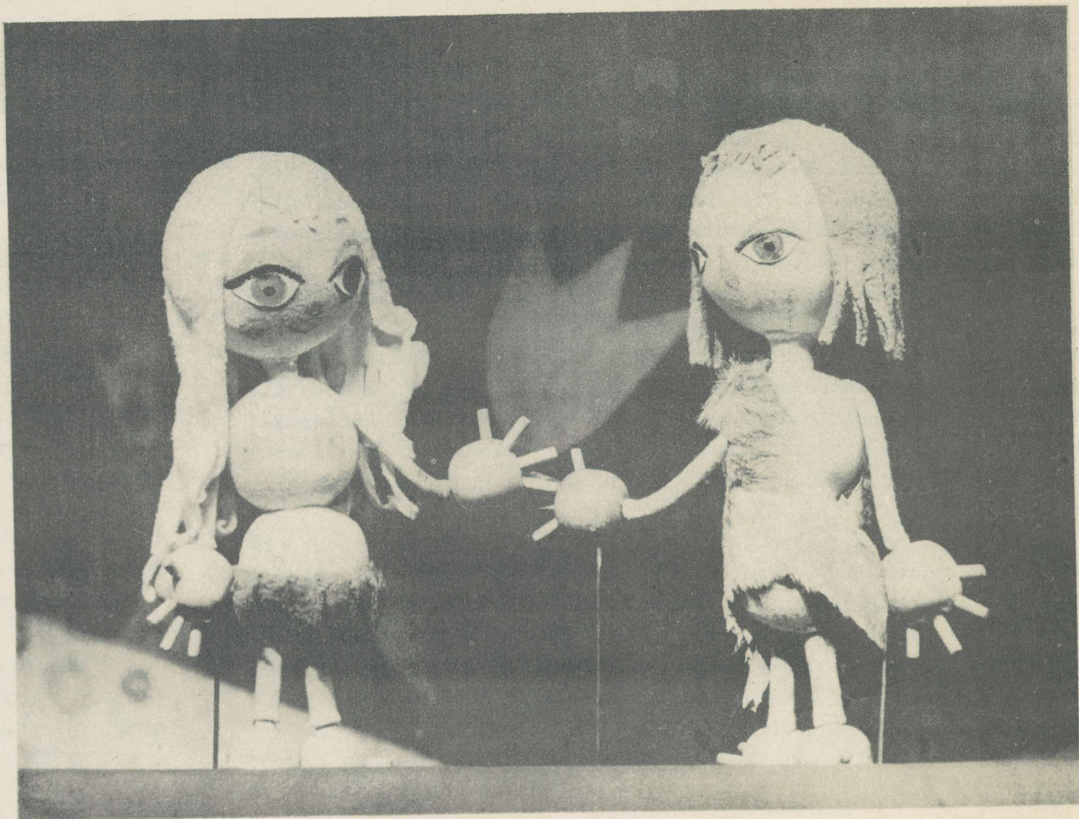
Kas pole nii, et mõne näitleja looming hakkab igas lavastuses kuidagi eriliselt silma, kerkib esile, jääb meelde. Vahel ei oska isegi seletada, miks. Vesteldes lastega kohtumistel ja etenduste aruteludel, selgub tihti, et arvamused selles osas langevad ühte.

„Elevandipoeg oli kõige vahvam!“, „Küll ikka Rottide pealik oli ehtne!“ („Nukkude linn“), „Tiiger ajas kohe hirmu peale!“ („Inetu tüdruk“), „Küll Isand Seguin mängis ikka hästi!“ jne. Kalevipoja Kannupoiss, Nils Holgersson, Buratino ise – iga nukukak kõrgema kategooria näitleja Raivo Kuremaa käes elama iseseisvat omapärast elu.

Saatust viis Raivo Kuremaa nukukudega kokku juba 1944. aastal Riiklikus Noorsooteatris. Ja seitsaadi nad rändavadki koos. Need kivid, mis Kuremaa on paigutanud nukuteatri alusmüüri, on kaalukad. Ja need pole üksnes näitlejatöö vallast. Ka lavastajana on Kuremaa andnud silmapaistvalt head. Tema tööd „Lumehelbekese kool“ 1958.a. ja „Buratino lendab kuule“ 1962.a. said üleliidulistel ülevaatus-
tel kõrge hinnangu.

Praegu lavastab Raivo Kuremaa U. Leiese uut näidendit „Uskumatu lugu“.

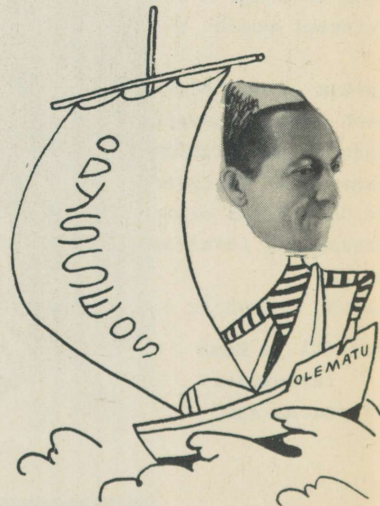
Nukud Ati ja Emme
lavastusest
"Nupumees Ati".

Otsekohe kerkib silmade ette Kalevipoeg - jõuline poetiline rahvuskangelane lavastusest „Kalevipoja sõit maailma otsa”. Olaf Paesülla mehine hääl, laulude suurepärane esitamine, raske ja keeruka nuku meisterlik käsitlemine muutsid selle kuju vabariigi koolinoorte lemmikuks. See oli kahtlemata etapiline lavastus Olaf Paesülla loomingus ja ka nukuteatri ajaloo. Moskvast üleliiduliselt ülevaatuselt 1962.a. tõi ta kaasa I auhinna.

Koomiline oma õnnetus armastuses oli vaene üliõpilane Isidor „Kuradiveskist”. Romantilise kangelase oreool saadab vaba kaljukitse Martinit lavastuses „Isand Seguini kitseke”. Jõuline oma tugeuses on Paesülla Rebane Smirre „Nils Holgerssonis”. Komöödiale omase säraga on näitleja lahendanud Gloobuse ja Konna humoorikad kujud lavastuses „Maailmarändur Buratino”. Vokaalselt nauditavad ja kaasakiskuvad on nad mõlemad, nii nagu kõik kujud Olaf Paesülla loomingus.

Muidugi on 15 aasta jooksul ette tulnud igasuguseid osi, ka pisikesi, episoodilisi. Aga ka need pisiosad muutusid Olaf Paesülla käes suurteks, hakkasid elama, paistsid silma. Põhjaliku töömehe hena ei jää Paesüld rahule enne, kui nukust on välja võetud kõik, mis võtta annab. Sama joon iseloomustas teda juba 1945.a. „Estonia” õpperühmas ja hiljem Draamateatri laval, kust ta koos põhitrupiga nukuteatrisse tuli.

Olaf Paesüld

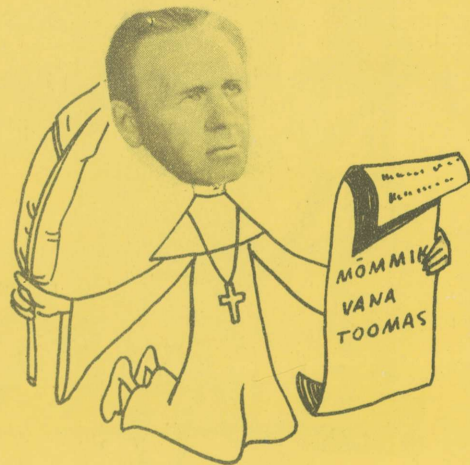
Põline nukuveteran, kes juba 30 aastat tagasi Draamastuudio teatris Leo Kalmeti juhtimisel eesti nukukude esimesi samme seadis. Mis sellest, et see oli kõrvalharrastuseks, et mõtted ning tahtmised tollal rohkem suure lava radu käisid. Liigand rändas menuga Draamateatrist „Vanemuisesse“, sealt „Ugalasse“ ning alles 1952.a. pöördus nukukude juurde tagasi.

Laseme pilgul libiseda üle Oskar Liigandi nukukujude. Siin on Sarvik „Suurest Tõllust“, vihane Parun „Matsi poeg Matsist“, lõnguslik Hunt „Hundist ja seitsmest kitsetaldest“, Püha Isa „Kuradi-veskist“, isahani Morten „Nils Holgerssonist“, Kubjas „Võlupillist“, Tigutakso „Maailmarändur Buratinost“ ja terve leegion teisi. Näeme, et need kõik on omaette tüübid, erinevad karakterid, keda saadab kord pehme huumor, kord sarkastiline naer.

Liigand elab teatris peremehetundega. Talle on võõras käegaloomise mood „Pole minu asi!“ Nii kunstilistesse kui ka majanduslikesse küsimustesse tungib ta põhjani, nõuab, selgitab, vaidleb, vahel isegi tüütab – kui see on vajalik teatrielu edasiminekuks. Selle eest talle suur aitäh!

Teise „aitähi!“ ütlevad Oskar Liigandile nukud – tema kirjutatud näidendite tegelased – Pardike Tuttpütt, Matsi poeg Mats, Vana Toomas ja Mõmmik. Nad kõik ootavad, et see rivi veelgi täieneks.

Oskar Liigand

Vladimir Tarkpea

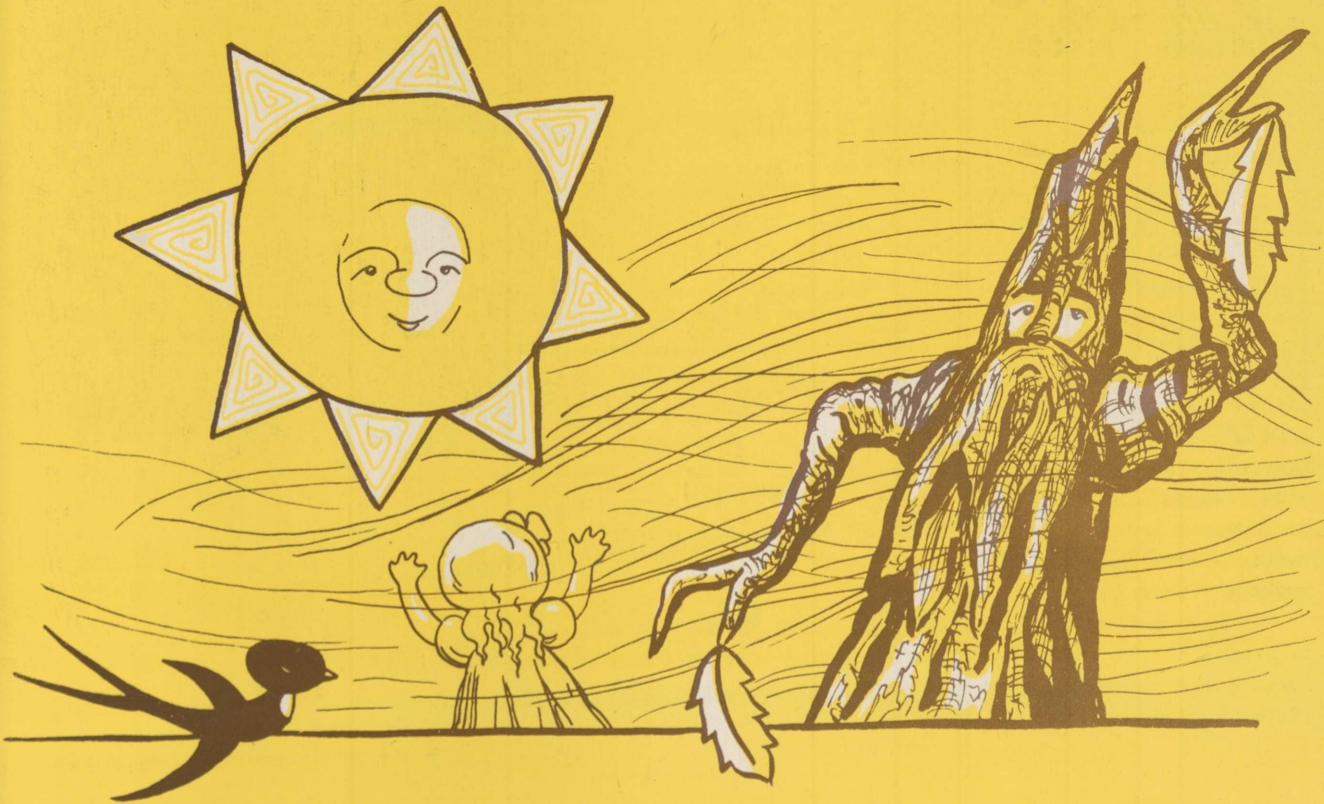
Muusika on meie Volodja elus mänginud suurt osa juba varasest lapsepõlvest peale. Perekondlikud muusikalised neljapäevad Volodja koolmeistrist isa initsiatiivil jätsid poisikese hinge sügava jälje.

Gümnaasiumile järgnes konservatoorium ja klaverimängija töö kinos „Amor“. Ent isa auväärne amet koolipõllul ei andnud Volodjale rahu. Temagi asus õppima pedagoogiumi ning lõpetas selle 1937.a. ja töötas seitse aastat õpetajana. Siis aga pääses uuesti võidule muusikamuusa. Tarkpeast sai teatri „Estonia“ kontsertmeister ning siitpeale jäi ta lõplikult truuks teatrile.

Esimese nukumuusika kirjutas Volodja 1945.a. See oli Riikliku Noorsooteatri lavastusele „Kassimaja“. 1949.a. liideti „Estonia“ draamatrupp Draamateatriga ning Vladimir Tarkpeast sai Draamateatri muusika-ala juhataja. Erilise tähelepanuga suhtus ta siingi nukulavastustesse. 1952.a. asus Volodja koos teiste entusiastidega vastloodud nukuteatrisse juhutama muusikalist ala.

15 aasta jooksul on Vladimir Tarkpea andnud tervele reale lavastustele värvika, ehtnukuliku muusikalise rüü. Ja kui palju nukke loodab oma seni veel laulmata laule ette kanda just koos Volodjaga. Küllap see neil õnnestub, sest Volodja nooruslik hing ei laha tal veel pensionile mõelda.

Lavakavand näidendile „Pöial-Liisi ja Pääsuke“.

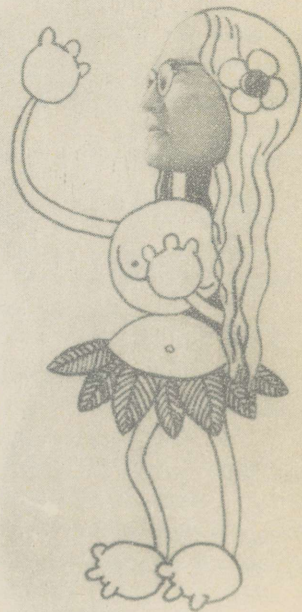

Helle Raa

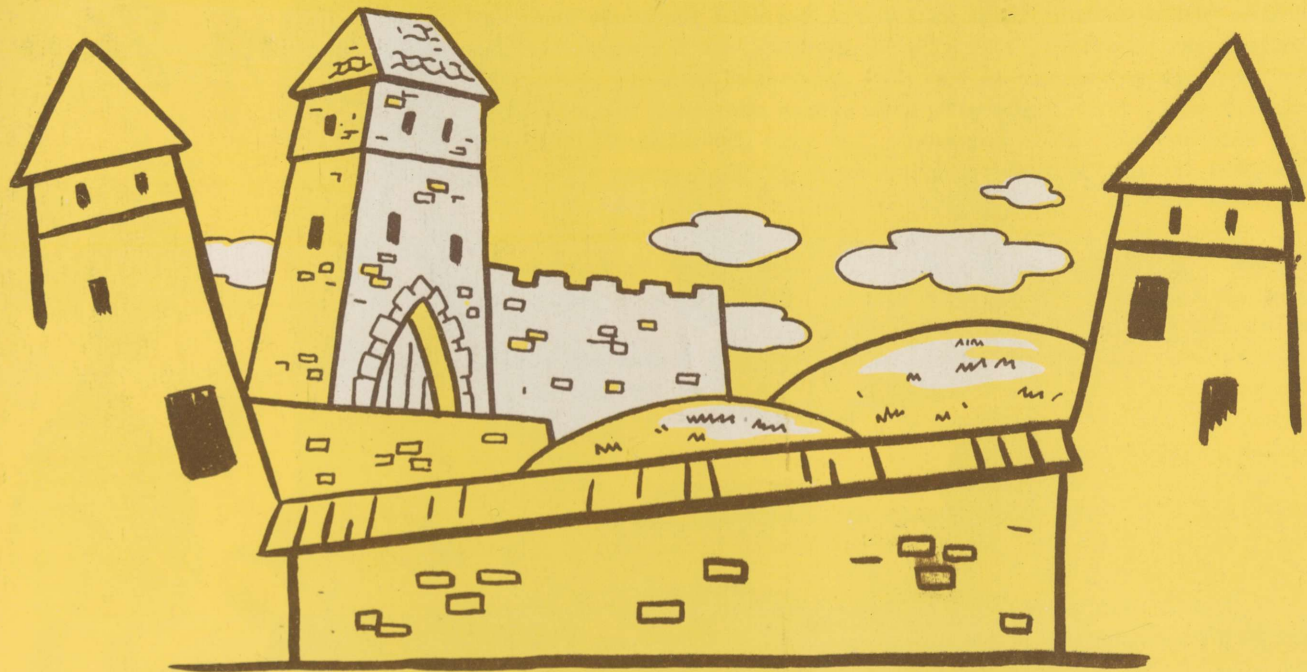
Kõrvaloleval pildil on Emme - ürgaegne neiu, Helle Raa üks viimaseid osi lavastusest „Nupumees Ati“.

Helle Raal on harukordne võime oma hääle meisterlikuks kasutamiseks. Tema loodud lavakujud on kõik väga erinevad ja seda just eelkõige tänu nende hääle karakteristikale, tämbri ja kõnerütmi tundmatusele muutmisele. Võrdse eduga esitab ta näiteks ülipaksu aeglast madala häälega Jõehobu „Talumatuse Elevandipojas“ ja pisi-kest nukulast Ritat „Nukkude linnas“. Või võrreldgem veel tigidat jõhkrat pereprouat „Inetus tüdrukus“ väikese säutsuva varblasega „Nils Holgerssonis“. Raske uskuda, et neid kujusid kehastab üks ja sama näitleja. Häälel ongi nukunäitleja töö põhilisi komponente. Kahtlemata aitab Helle Raal nukutegelaste individualiseerimisel tema pikaajaline praktika ja kandvad osad (Silva, Mariza, Julia jt.) suurel laval. „Ugala“, Töölisteater, Noorsooteater, Draamateater - kõik nad olid kordamööda Helle Raa kodus, enne kui ta nukukude juurde püsima jäi.

Nukusirmil on Helle Raal kümneid kordi tulnud kehastada linde ja loomi, siiski on inimkud talle jäänud kõige südamelähedasemaks. Suure soojusega on antud tema emakujud - Kannupoisi ema „Kalevipoja sõidus maailma otsa“ ja Punamütsikese ema.

Lavakavand näidendile "Vana Toomas".

Väike Meta Rotberg oli juba kooliplikana elav nagu tulesäde - rohkem võis teda näha laval kui saalis kas siis luuletust lugemas, laulmas või tantsimas. Pole siis ka imestada, et lavastaja Lemmitte teda õige pea märkas ja 1928.a. „Ugalasse“ kutsus: „Just Teid on meil vaja, väike Rotberg!“ Meta esines operetis, õppis balletti, kuid unistas sõnalavastusest. Tee viis „Estoniasse“. Balletikingades tantsis ta läbi terve Eestimaa ja veel mitme välisriigi Lõuna-Ameerikani välja.

Pärast sõda leiame Meta Jürgo Draamateatrist. Noorsooteatri lühikesel elueal töötas ta seal. Hiljem tegutses ta isetegevusringide juhina, pedagoogina. 1952. aasta juulis liitus ta vastloodud nukuteatriga.

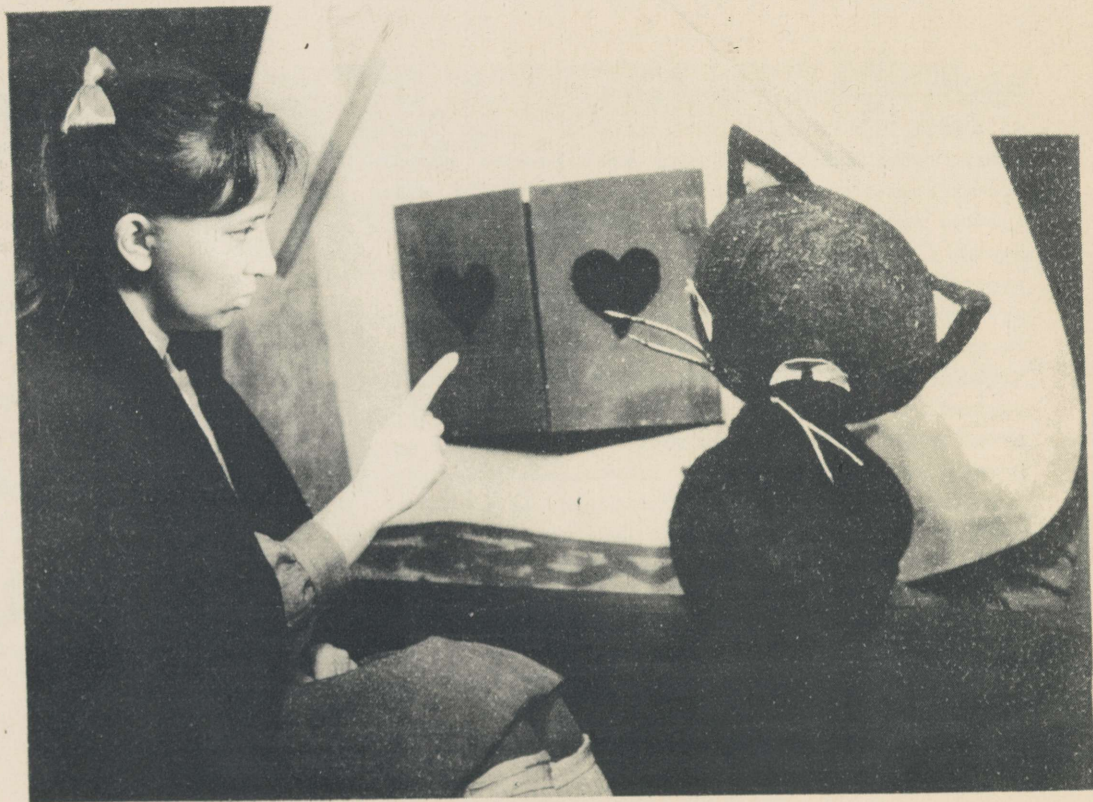
Esimeste aastate meeldejäavamaks osaks oli Saabastega Kass. Järgnes terve rodu armsaid loomakesi - Jänkutüdruk „Võlupalossist“, Mägripoiss „Lumehelbekese koolist“, pisike toakoer Fifi näidendist „Pauka seikleb“ jne.

Erilise koha Meta Jürgo loomingus omavad poisid - ehtsad ja temperamentsed, vahel ulakad, kuid alati uljad. Sellisena meenub meile Pekka („Matkal“), Karjapoiss („Võlupill“), Koolipoiss („Väikemehe viperused“) jt.

„Olen näinud oma kirju lavatsee jooksul ju igasugust publikut, aga lapsed on kõige siiramad. Nende rõõm on nakatav, neile mängides muutud uuesti nooreks,“ ütleb Meta Jürgo.

Meta Jürgo

Stseen lavastusest
"Pöial-Liisi ja Pääsuke".

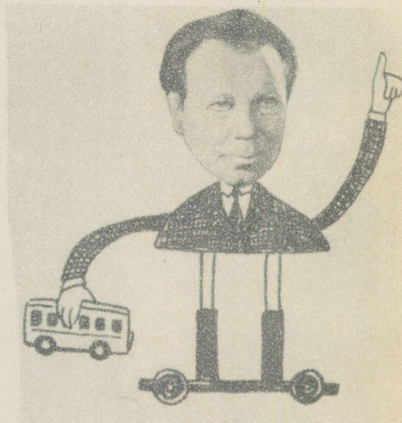
TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

Bruno Miti teatritee on kadestamisväärsest mitmekesine. Selle algusest - 40-ndatest aastatest vaatavad meile vastu mahlakad eesti taadid Püve Peeter („Püve talus“), Lautri Peeter („Tagaranna meeste kalakuunar“) jt. Peagi astuvad nende kõrvale Pärnu „Endla“ operetikoomikud Teemajapidaja („Rahutu õnn“), rikas taluperemees („Lõbus talupoeg“), onu Joss („Onupoeg Bataaviast“), prantsuse kapten („Kõrbelaul“) jne. Oma torede bassiga on ta kaasa teinud ka ooperites.

Nukuteater võttis 1952.a. aprillis oma ridadesse rõõmuga vastu nii mitmekülgete võimetega näitleja. Bruno Miti loomingulisse biograafiasse lisanduvad uned kujud nukkude näol. Meelde on jäänud esimene nukuroll - vana muhe karu lavastusest „Kolm karu“. Järgnevad teised loomad - piibrid, hundid, rebased ... Erilise koha Bruno Miti loomingus omavad rahvuslikud kangelased Vana Mats lavastuses „Matsi poeg Mats“, Vanapagan „Kaval-Antsus ja Vanapaganas“, Sorts „Kalevipoja sõidus maailma otsa“, Suur Tõll samanimelises lavastuses, millega Bruno Mitt tähistas oma 25. lavategevuse juubelit.

Praegu töötab B. Mitt teatris lavastusala juhatajana. Kuid samal ajal pole ta päriselt loobunud ka lavast. Vajaduse korral võtab ta jälle nuku pihku ja rõõmustab pisikest publikut oma toreda lopsaka huumoriga.

Bruno Mitt

Teatris on inimesi, kelle igapäevast tööd ei saada vaimustatud aplaus ega loorberipärjad, kuid kelle töökad käed on teatrile sama vajalikud kui näitleja omad. (Nukuteatris võib ju ka näitleja puhul rääkida eelkõige kätest.)

Herta Kaljumaa sattus teatriteele karmidel sõjapäevadel.

Töölisteater pakkus noorele kodumajanduskooli lõpetajale perenaise kohta. Koos Olli Varega kombineerisid nad napist tšekitoitudust suppe ja praade tervele teatriperele. Ja vahel oli rõõmugi, kui kogu see rahvas vanumeeles söögilauast tõusis.

Kui 1945.a. rajati Noorsooteater, pühendas Herta Kaljumaa oma osavad käed nõela ning käärde teenistusse. Noorsooteatrist rändas Herta koos teistega Draamateatrisse ning nüüd hakkasid tema käte alt ilmuma kostüümid ka kõige väiksematele - nukkudele. Õmblejana asus ta tööle ka 1952.a. Nukuteatris. Ent peagi kohtame Herta Kaljumaad ringreisidel. Leiame ta saali ukse juurest lastele pääsmeid ning kavalehti müümas.

Jah, teatriteid on mitmesuguseid. Herta Kaljumaa ei pea paljaks praegugi õmblustöökojas kaasa lüüa, kui kiire on. Istub vajakorral teatri kassas, kirjutab plakatkirjas kuulutusi jne.

"Mulle meeldib teatris töötada, ükskõik mis alal, kus aga oskan," lausub ta.

Herta Kaljumaa

Harald Tomson

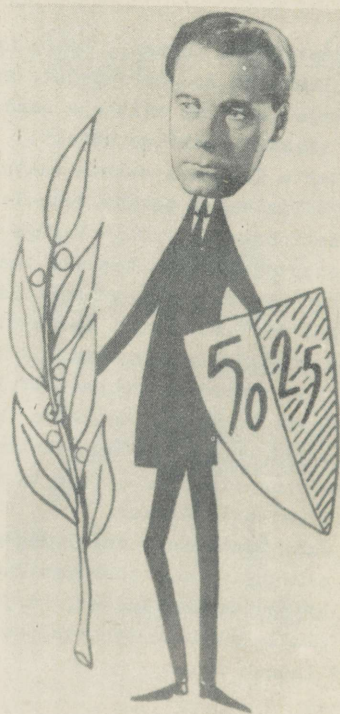
Vabariigi nukkude laev oli juba aasta ja kaks kuud ulgumerel ekselnud, kui selle rool Harald Tomsonile üle anti. Peab ütleva, et selle kipaka paadiga oli ka kindlakäelisel kaptenil raske toime tulla, sest sadamaid, kuhu randuda võis, oli väga vähe. Etenduste andmise paiku ikka leidis - koolimajades ja rahvamajades üle kogu vabariigi -, aga proovide tegemiseks otsiti peavarju, kus juhtus, - kord trükikoja „Kommunist“ klubist, kord Kinotehnika Koolist või Kultuuriministeeriumi Klubist jne.

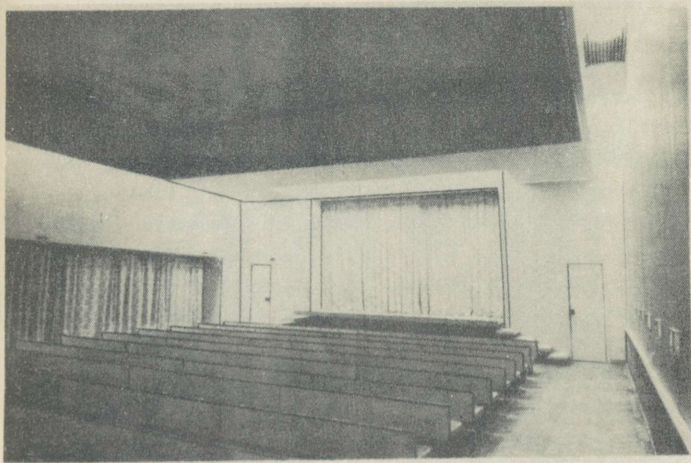
Direktor kõndis, teater taskus, kuni 1955. aastani, millal ta selle maha pani Lai t. 1. 30. jaan. toimus siin E. Toona „Punamüt-sikese“ esietendus.

Direktori töö on nähtamatu ja lõputu. Harald Tomson oskas eesti nukulaeva rooli siiski nii pöörata, et see on tüürinud Nõukogude Liidu nukuteatrite esiritta.

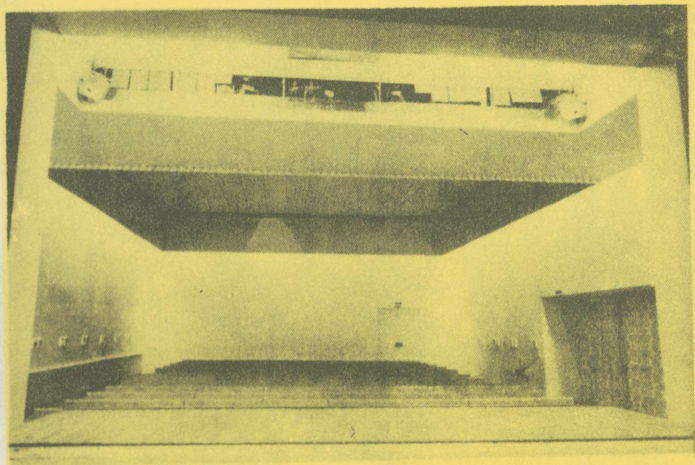
Direktor ise on jõudnud juubelini - 50:25. Sellest 25-st kuuluvad nukkudele viimased 14. Enne seda võis Harald Tomsonit kohata väga erinevates osades „Vanemuise“ ja „Ugala“ laval.

Teater on jõudnud noorukiikka - jaanuaris sai 15 täis, direktor aga meheikka. Ja kärsitu meeskond ootab oma meheas kaptenilt tugevat kätt ning karide vältimist, et laev püsiks õigel teel.

Selline on meie saal.

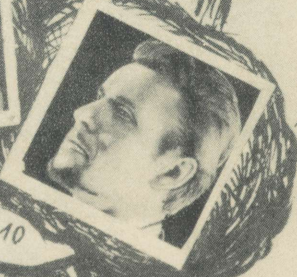
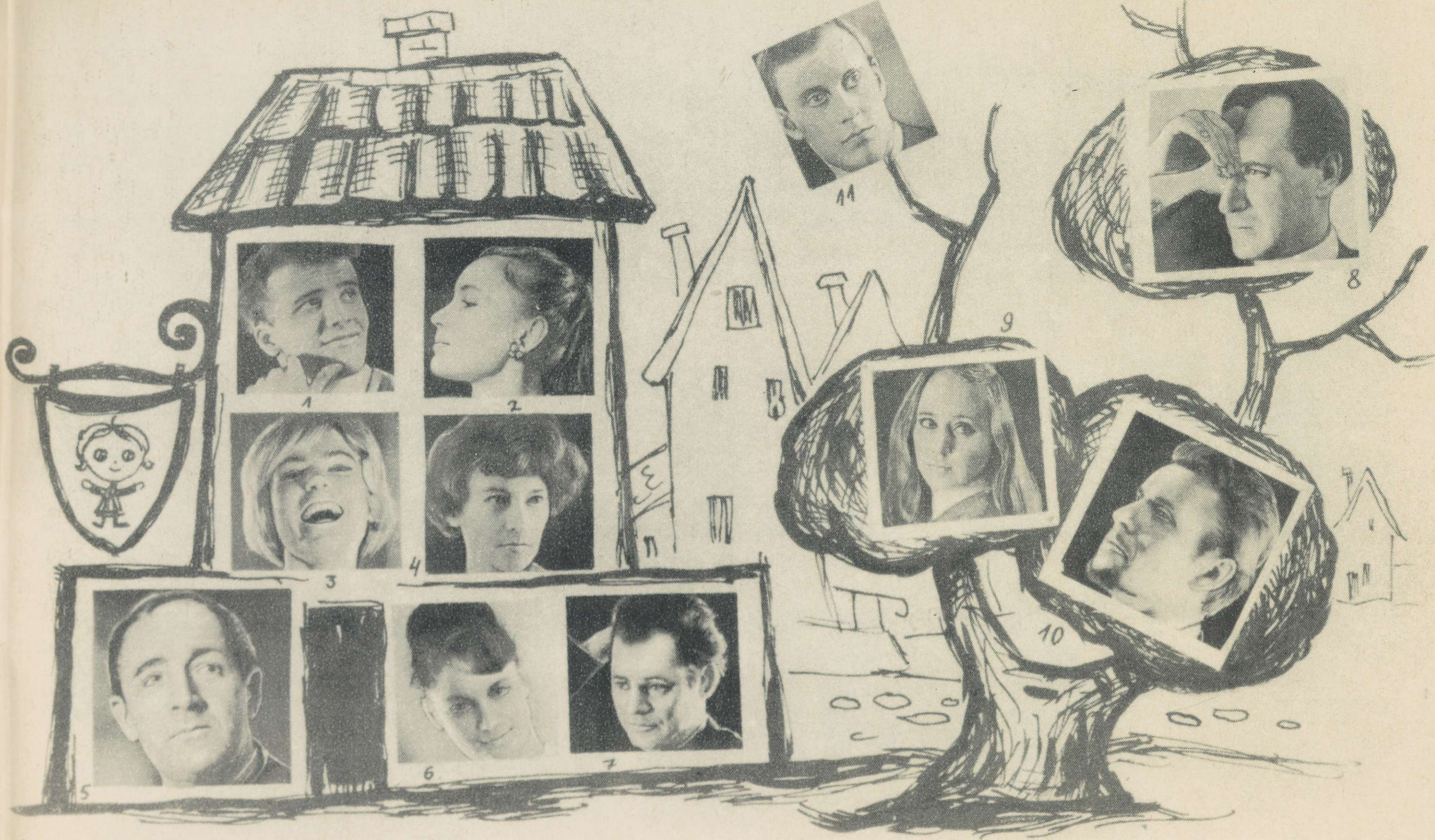

Kunstiline kollektiiv

on viimastel aastatel täienenud terve rea noorte näitlejatega, kes said ettevalmistuse teatri õpestudios. Suurepärase eeldustega Hendrik Toomperel (1) on juba mõnedki silmapaistvad osatäitmised selja taga - Hunt („Neli meistrit“), Siil („Vihavaenlased“), Mutt („Pöial-Liisi ja Pääsuke“), Mõmmik („Loomade kontsert“). Maie Toompere (2), Maile Korjus (3), samuti Imbi Kallikorm (4) ja Rein Savi (11) on järele jõudmas oma vanematele kolleegidele. Ludmilla Andrianova (6) tuli nukkude juurde rahvateatrist.

„Keskmesse vahetusse“ kuuluvad aga Lembo Mägi (5), Kalju Renel (10), kelle Hunt („Isand Seguni kitseke“) ja Koer („Nupumees Ati“) on ületamatud. Väino Luup (8) - virtuooslik nukuliigutaja, suur filmientusiast ning meistrimees, ja Malle Peedov (9), kelle ampluaa on viimastel aastatel tublisti avardunud.

1963. aastal asus teatrisse tööle noor andekas lavastaja Rein Agur (7), kelle töö on toonud värskeid tuuli teatri repertuaari. Eriti võib seda öelda maskidemängu „Neli meistrit“ ja nukupantomii mi „Mõmmik“ kohta.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

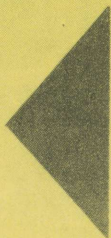
10

11

12

13

14

15

16

17

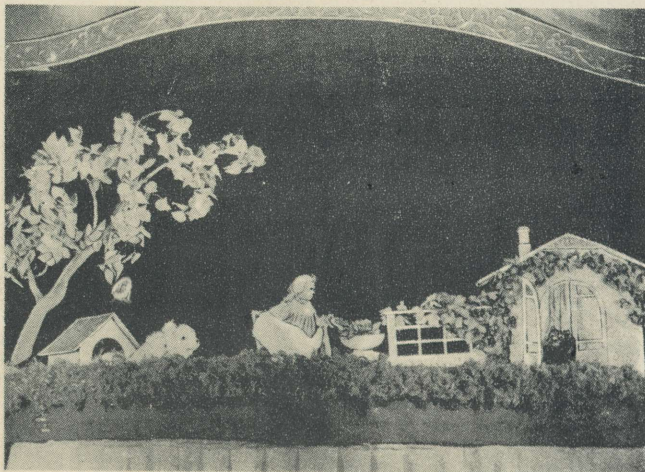
Meie kollektiivis on ühtekokku 52 inimest. Nagu juba öeldud, ei saada neist igapähe tööd aplaus ega lilled. Ent iga üksik on vajalik, iga väike kruvike omal kohal...

Majja tulles puutute kõigepealt kokku valveametnike Aino Tomsoni (12) või Helga Tammega (11). Kassapidaja Helmi Mägi (5) ulatab teile naeratades viimase pääsme etendusele. Piletör Milvi Pillart (6) aitab saalis leida kohta ning pead administraator Luule Ainula (3) lahendab üleskerkinud küsimusi.

Terve rida töötajaid jääb aga teatrikülastaja jaoks suletud uste taha. Saagem täna tuttavaks ka töökodade rahvaga: vanemõmbleja Asta Aspe (10), kunstnik Elsa Starženko (9), kunstnik-skulptor Niina Tänav (8), nukutehnik Volli Ilves (7).

Lähme külla ka raamatupidaja Lydia Vaherile (4). Astume redelist üles valgustusaparaadiruumi, tutvume vanemkunstnikuga valgustusosalal Rein Arumäega (14) ja elektrikulembit Pürgiga (16). Alla lavale tulles näeme lavatöölisi - siin on lavameister Harri Gustavson (13), kes teatri õppestuudio kasvandikuna on tihtipeale ka näitleja, Urmas Saueauk (15) ja Mihkel Kaasik (17). Igasuguste materjalidega varustab nukke ja nukutegijaid Astrid Koitvee (2). Pedagoogilise ala juhatajaks on Ester Purje (1).

*Saagem
tuttavaks!*

"Tibatilluke ja Pääsuke" 1951.

"Pöial-Liisi ja Pääsuke" 1966.

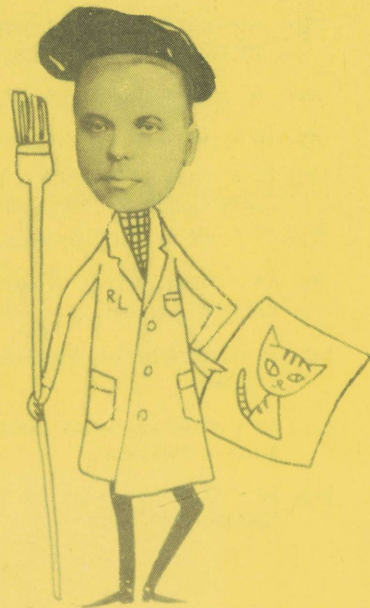
Raivo Laidre lapsemängud sarnanesid väga tema praeguse kutsetööga teatris. Juba 5-aastasena valmistas ta endale nukutoa ning pani sinna sisse elama paberist väljalõigatud nukud. Värviliste klaaside abil juhtis ta valgust oma „miniatuurteatrisse“.

Koolipõlves liikusid pintsel ja pliiats Raivo käes niivõrd väledalt, et ta jõudis oma ülesanded täita ja ka klassikaaslastele häid joonistushindeid teenida. Ent elu ja lapsemängude vahel on tundmatu maa. Raivo Laidrel tuli üsna kaua otsida, enne kui ta 1954. aastal Draamateatrist nukud jälle üles leidis ning uuesti nendega mängima hakkas...

Kõiki neid tegelasi, kellele Raivo Laidre 16 aasta jooksul näo ja kujunduse on andnud, me küll loetleda ei jõuaks - see arv ulatuks tuhandetesse -, aga lavastuste arv jõudis „Vana Toomaga“ 85-ni. On suurepäraseid kordaminekuid, on keskpäraseid kujundusi, nagu ikka loomingus. Kuldsete tähtedega kirjutati nukuteatri ajalukku lavastused „Lumehelbekese kool“, „Kaval-Ants ja Vanapagan“, „Talumatu Elevandipoeg“, „Kalevipoja sõit maailma otsa“ jt. Nende kunstiline kujundus sai üleliidulistel ülevaatustel kõrge hinnangu. Mitmel puhul puhkes saalis spontaanne aplaus haaravale lavapildile. Laidrele endale on südamelähedased „Talumatu Elevandipoeg“, „Pöial-Liisi ja Pääsuke“, „Loomade kontsert“ jt., mis olid mängukavas teatri esimestel aastatel ja on nüüd uuesti lavastatud.

Nukkude tänu oma loojale seisneb nõudlikkuses.

Raivo Laidre

Государственному кукольному театру Эстонской ССР
15 лет.

- Стр. 6 - главный режиссер театра, заслуженный деятель искусств ЭССР Фердинанд Вейке, завоевавший популярность своим Буратино.
- Стр. 8 - заслуженная артистка ЭССР Ло Туй, создавшая за 15 лет множество прекрасных кукольных образов.
- Стр. 9 - сцена из спектакля "Медвежонок Мыммик".
- Стр. 10 - режиссер и артист высшей категории Райво Куремаа.
- Стр. 11 - сцена из спектакля "Хитрец Ати", в котором Райво Куремаа играет заглавного героя.
- Стр. 12 - артист Олаф Паэсюльд.
- Стр. 13 - Оскар Лийганд - артист и автор многочисленных кукольных пьес.
- Стр. 14 - заведующий музыкальной частью театра Владимир Таркпеа.
- Стр. 15 - эскиз художника Райво Лайдре к спектаклю "Дюймовочка и Ласточка".
- Стр. 16 - артистка Хелле Раа с куклой Эмме в спектакле "Хитрец Ати".
- Стр. 17 - эскиз Райво Лайдре к пьесе "Старый Тоомас".
- Стр. 18 - артистка Мэта Юрго и кроты в сцене из "Знаменитого путешественника Буратино".
- Стр. 19 - сцена из спектакля "Дюймовочка и Ласточка".
- Стр. 20 - бывший артист, ныне заведующий постановочной частью Бруно Митт.
- Стр. 21 - кассир Херта Кальюмаа, работающая в театре с 1952 года.
- Стр. 22 - директор театра Харальд Томсон отметил в 1967 году свое 50-летие и 25-летие своей театральной работы.
- Стр. 23 - зрительный зал театра.
- Стр. 24 - артисты театра.
- Стр. 26 - работники театра: бутафоры, швей, рабочие сцены и т.д.
- Стр. 28 - оформление Райво Лайдре постановки "Дюймовочка и Ласточка" (1951 г. и 1966 г.).
- Стр. 29 - главный художник театра, оформивший и эту книжечку, - Райво Лайдре.
- На 4-й стр. обложки - сцена из спектакля Ю.Кангиласки "Четверо мастеров".

Репертуар театра:

"КОЗОЧКА ГОСПОДИНА СЕГЭНА"

Кукольная пьеса П. Мяэотса в 3-х действиях

"ЗАКЛЯТЫЕ ВРАГИ"

Кукольная пьеса У. Лейеса в 3-х действиях

"МЕДВЕЖОНОК МИММИК"

Кукольная пантомима О. Лийганда в 2-х действиях

"КРАПИВА И КАПУСТА"

Кукольная пьеса У. Лейеса в 3-х действиях

"ДЮИМОВОЧКА И ЛАСТОЧКА"

Кукольная пьеса А. Бруштейн в 2-х действиях

"НИЛЬС ХОЛЬГЕРССОН"

Кукольная пьеса Р. Агура по мотивам С. Лагерлёф

"ЗНАМЕНИТЫЙ ПУТЕШЕСТВЕННИК БУРАТИНО"

Кукольная пьеса У. Лейеса в 3-х действиях

"ХИТРЕЦ АТИ"

Кукольная пьеса Э. Кууса в 3-х действиях

"КОНЦЕРТ НА ПОЛЯНКЕ"

Кукольная пьеса Н. Гернет в 2-х действиях

"ЧЕТВЕРО МАСТЕРОВ"

Кукольная пьеса Ю. Кангиласки в 2-х действиях

"СТАРЫЙ ТООМАС"

Кукольная пьеса О. Лийганда в 3-х действиях

"НЕВЕРОЯТНАЯ ИСТОРИЯ"

Кукольная пьеса У. Лейеса в 3-х действиях

Trükkimisele antud 21/VI 1967. MB-06256. Trükkiarv 5050.
Faber 30x41. Kohaldatud trükipoognaid 1,84. Tell.nr. 2065-2356.
ENSV TIKB rotaprint. Tallinn, Pikk tn. 68.

Hind 35 kop.

Hind 35 kop.

A-107077

Stseen
lavastusest
"Neli meistrit".

TÜ RAAMATUKOGU

1 0300 01123323 8